

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ
ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੇ.
ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1959 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 1-ਡੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) ਐੱਸ. ਐੱਸ 9 ਅਤੇ 15(1) ਅਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 182-ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਫ਼ਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਅਜਿਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ- ਕੀ ਧਾਰਾ 182 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ- ਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ (1950 ਦਾ XXXI)) – ਐੱਸ, 17-ਮੁਕਤ ਅਧੀਨ- ਕੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੀਆਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕਸਟਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਦਾਇਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 182 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪੰਗਤਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਅਮਲੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਹੀ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 15(1) ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਛੋਟ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਅਮਲ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 182 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਵੇਜਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਵਧੀ ਹੋਈ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਿਤੀ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1958, ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਮ. ਟੰਡਨ ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958, ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਅਤੇ ਐਸ.ਡੀ. ਸਹਿਗਲ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਵੀ.ਡੀ. ਮਹਾਜਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.- ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਪਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਬਜ਼ੀ ਮੰਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 3755 ਚਮਨ ਰਫੀਕ ਬੇਗਮ ਦੀ ਸੀ। 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਅਤੇ ਚੇਦਾ ਮੱਲ, ਉਸਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ, ਜਾਨਕੀ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਆਰੇ

ਲਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਸਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਨੂੰ ਬੇਗਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਨਕੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰਸੀਦਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨ ਬੇਗਮ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 4 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। 12 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D.H. 2. ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਲਾਭ ਵੀ ਸੌਂਪਿਆ। 24 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ, ਬੇਗਮ ਦੁਆਰਾ 4 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਹਿ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 9 ਮਈ, 1957 ਨੂੰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੱਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਵੀ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਨਕੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਏ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 (ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ) ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਜੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼, ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਪਰ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਆਫ਼ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ, ਇਸ ਲਈ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ 2 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬੇਗਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਜਾਂ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1952 ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਇਸ ਖੇਜ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਸਟਡੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗਲਤੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਖੇਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਸਟਡੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਪੀਲ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ 2 ਫਰਵਰੀ 1955 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਖੇਜ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 2 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਸੀ।

ਜੇਕਰ ਸੰਪਤੀ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਤੋਂ 2 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਨਿਹਿਤ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਟੋਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੁਅੱਤਲ ਰਿਹਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਮਿਤੀ 4 ਜਨਵਰੀ, 1956, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਤੋਂ 2 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1947 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 182 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤੀ 4 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਦਮ-ਦਰ-ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅੱਗੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਤੋਂ 2 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਤੋਂ 25 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਰ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ, ਅਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਮਾਂ ਚੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15(1) ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਅਮਲ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4(1) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 8, ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ, ਸੈਕਸ਼ਨ 10, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17, ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦੇਣ ਲਈ, ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

"17. (1) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਨਿਹਿਤ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਇਵੈਕੂਏ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(2) ਜਿੱਥੇ, 1 ਮਾਰਚ, 1947 ਦੇ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਜੋ ਕਿ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਕੋਲ ਨਿਹਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਤ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਲਈ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਬੇਗਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਅ ਜਾਂ ਬਹਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੇਟ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। *ਸ਼ੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀਨ ਬਨਾਮ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ (1)*, 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 430 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਣਾਇਕ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ

ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜੇ ਕਿ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦਾ ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 35 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਡਿਲੀਵਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੰਤਿਕਾ ਈ (ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ) ਵਿੱਚ ਫਾਰਮ ਨੰਬਰ 11 ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਆਦਿ, ਆਰਡਰ XXI, ਨਿਯਮ 35 ਅਧੀਨ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਨੂੰ ਵਾਰੰਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਸ ਫਾਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਦਾਲਤ ਬੇਲੀਫ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਮਲ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਹ ਧਾਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ *ਮਾਊਂਟ ਉਮਰਾਓ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਕਿਸਨ (2)*, ਅਤੇ *ਜਤਿੰਦਰ ਚੰਦਰ ਬੰਦੋਪਾਧਿਆਏ ਬਨਾਮ ਰਿਬਤੀਮੋਹਨ ਦਾਸ (3)* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਲਾਰੈਰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। *ਜਤਿੰਦਰ ਚੰਦਰ ਬੰਦੋਪਾਧਿਆਏ ਬਨਾਮ ਰਿਬਤੀਮੋਹਨ ਦਾਸ (3)* ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰਾਜਚੰਦਰ ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਆਪਣੇ ਪੋਤਿਆਂ, ਰਾਜੇਂਦਰ ਅਤੇ ਜੇਗਿੰਦਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਗਿਰੀਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਕਲੋਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਛੱਡ ਕੇ ਰਾਜਚੰਦਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਗਿਰੀਸ਼ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਲਈਆਂ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ 1917 ਵਿੱਚ ਗਿਰੀਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। 1924 ਵਿੱਚ, ਗਿਰੀਸ਼ ਦੀ ਪਤਨੀ ਚੰਦਰਕਲਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਾਜਚੰਦਰ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਨਾਲ ਕਾਰਜਪਾਲਕ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਫਾਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। 2 ਜਨਵਰੀ, 1925 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਦੌਰਾਨ 1926 ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ। ਚੰਦਰਕਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ 1928 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1931 ਵਿੱਚ, ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਵਿੱਚ "ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਲਈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੇ 1928 ਅਤੇ 1931 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ 1928 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਲਕੱਤਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ *ਨਵਾਬ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਫਤਿਹ ਮੁਹੰਮਦ (4)* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਧੇਰੇ ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਵਿੱਚ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ 5 ਫਰਵਰੀ,

1955 ਤੱਕ ਨਿਹਿਤ ਰਹੀ। ਲਾਹੌਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕਰਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਅਮਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਅਪੰਗਤਾ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਦਿਵਾਲੀਆ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 13 ਜਨਵਰੀ, 1937 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ। ਗੁੰਟੂਰ ਅੱਕੈਯਾ ਬਨਾਮ ਪਥੂਰੀ ਅਪੈਯਾ (5) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿਵਾਲੀਆ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਨ ਰੋਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਿਵਾਲੀਆਪਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੇਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਨ ਰੋਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਚਿਤਲੇ ਦੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (ਤੀਜੇ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਲਦ 1, ਪੰਨਾ 524, "ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਿਵਾਲੀਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕੇਗੀ, ਅਜਿਹੀ ਰੋਕਥਾਮ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 15 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਦਿਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦਿਵਾਲੀਆਪਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਗਿਆ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਵਾਲੀਆ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। *ਡੀਊਚ ਏਸ਼ਿਆਤਿਕ ਬੈਂਕ (Deutsche Asiatische Bank) ਬਨਾਮ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਬਰਧਨ* (6) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੀਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਚਲਾਓ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਕਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਵੁਡਰੋਫ, ਜੇ. ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 15, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰੁਸਤਮਜੀ ਦੇ ਲਾਅ ਆਫ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ (6 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 175 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਸਿੱਧੇ ਠਹਿਰਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਰੁਕਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਆਰਡਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥ (ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਰੂਪ) ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। *ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਛੋਟੇ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਸਿੰਘ* (7) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਫੋਰਕਲੇਜ਼ਰ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਰਡਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਡਿਕ੍ਰੈਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਰਡਰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਬਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਵ-ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੀਰ ਬਿਸਮਿਲਾ ਮੀਰ ਜੰਗੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਨਾਮ ਜਗਨਨਾਥ ਬਿੰਜਰਾਜ ਮਾਰਵਾੜੀ (8), ਗ੍ਰਿਲ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਸੇਨ, ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਨੂੰ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੁਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਅਧੀਨ 12 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਏ ਸ਼ਿਆਮ ਬਨਾਮ ਸਈਅਦ ਇਬਨ ਹਸਨ (9) ਵਿੱਚ, ਯੂ.ਪੀ. ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ-ਨੋਟ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰੋਮੈਸਰੀ-ਨੋਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ? ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਨਕੰਬਰਡ ਸੰਪੱਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਵਾਲਫੋਰਡ, ਜੇ., ਨੇ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

"ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 6, ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ ਐਕਟ, ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਧਾਰਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਹੁਲਾਸ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਵਿਚ (10) ਇਕਬਾਲ ਅਹਿਮਦ, ਸੀ.ਜੇ., ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:-

"ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਲੱਸਟਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 15 ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ ਪਿੱਲੈ ਬਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦਾਸਾਮੀ ਨਾਈਚਰ (11) ਅਤੇ ਸਿੰਗਾਰਾਵੇਲੂ ਮੁਦਲੀਆਰ ਬਨਾਮ ਚੋਕਲਿੰਗਾ ਮੁਦਲੀਆਰ (12) ਵਿੱਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਿੱਧਰਾਜ ਭੇਜਰਾਜ ਬਨਾਮ ਅਲੀ ਹਾਜੀ (13) ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਹੋਣ ਤੇ ਰੋਕਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਆਰਡਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1939 ਦੇ ਐਕਟ 11 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਦਾਇਰੀ , ਜਦੋਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕੰਬਰਡ ਐਸਟੇਟਸ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਲੈਣਦਾਰ, ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਦੌਰਾਨ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ, ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਦਾਇਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਦਾਇਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ 15, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ

ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸਿੱਟਾ *ਮਥੁਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਜਗੋਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ* (14), ਅਤੇ *ਮਹਾਬੀਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨਰਾਇਣ ਦੇਵ ਬਨਾਮ ਭੂਪਾਲ ਸਿੰਘ* (15) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਯੂ.ਪੀ. ਇਨਕੰਬਰਡ ਅਸਟੇਟ ਐਕਟ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ, ਆਦਿ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਇੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸਦੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿੱਜੀ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲੰਬਿਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਟੈਚਮੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਦਾਇਰੀ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਟੈਚਮੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਮਲੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਫੈਸਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਉਭਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬੇਗਮ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਗਰਾਨ ਹੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਦਾਇਰੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬੇਗਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 182 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੌੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕੋਈ ਅਪੰਗਤਾ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਧਾਰਾ 15(1) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

(1) A.I.R. 1952 Puni 428.

(2) A.I.R. 1932 Lah 281

(3) A.I.R. 1935 Cal. 333

(4) A.I.R. 1939 Lah. 270.

- (5) A.I.R. 1947 Mad. 238.
- (6) A.I.R. 1919 Cal. 706.
- (7) I.L.R. 1 Pat. 435.
- (8) A.I.R, 1947 Nag. 101.
- (9) A.I.R. 1947 Oudh. 157.
- (10)A.I.R 1943 All. 291.
- (11) I.L.R. 42 Mad. 319.
- (12) I.L.R.46 Mad. 325.
- (13) I.L.R. 47 Bom. 244.
- (14) I.L.R. 5 Pat. 404.
- (15) I.L.R. 9 Pat. 385.

ਨੇਹਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।